

LLUISA DENIS

RECORDS DE
JOVENTUT

POESIES



EDITORIAL SANXO

Bou de Sant Pere, núm. 9 - Barcelona

1934

RECORDS DE JOVENTUT

LLUISA DENIS

Records de Joventut

POESIES



Universitat Autònoma de Barcelona

Servei de Biblioteques
Biblioteca de Comunicació
i Informació General



EDITORIAL SANXO

Bou de Sant Pere, núm. 9 - Barcelona

1934

LA PATRIA

La Pàtria? Paraula bella
de tendresa i sentiment.
Tothom enraona d'ella,
tothom, i ningú l'entén.
La Pàtria, és la que s'estima,
la que no és pot oblidar,
la que s'enyora en sortir-ne
i s'hi daleix per tornar.
La Pàtria ja mai s'imposa;
és quelcom del nostre cor
aon guardem de la vida
el més dols i intens record.
La Pàtria on és neix? Mentida!
S'hi neix per casualitat:
els que van dar nos la vida,
són ells els qui l'han triat.
I hem nascut sense escollir-la,
qu'així ho ha volgut la sort,
mes, la Pàtria és on s'estima,
i un vol ser enterrat quan mort.

L'ANIMA, ES VEN?

Us creieu qu'és avarícia
que'm guardi tots els diners?
Que m'estigui de les coses
que a n'a mi m'agraden més?
Es que jo estimo una dona
que mai em voldrà estimar;
que sóc pobre i poca cosa
per poguer-la enamorar.
Necessito fer fortuna
perquè accepti el meu amor.
perquè la vida sens ella
és molt pitjor que la mort.
I com l'ànima que porta
no entén res de l'estimar,
vull comprar el séu cos de dona
no poguent-la enamorar.

PER OBLIDAR

Em preguntes perquè bec. Ho vols saber-ho?
Bec per oblidar totes les penes:
per oblidar un moment aquelles coses
que m'han glaçat la sang dintre les venes;
que han deixat el meu cor sense esperança;
que han estat el desastre sense mida;
que m'han fet conèixer l'enyorança
i la tristesa del cor ja mai finida.
I els vins i els licors de tota mena,
pertorven el meu cap, s'adorm ma pensa,
i ric i canto amb la modorra,
i de tot el passat no en tinc consciència.
Dónem la botella. no l'apartis...
Vui beure més; que em resta una guspira
d'enteniment, i em dóna fàstic
pensar en les coses de la vida.

SANTA ALEGRIA

Tinc una tristesa
que'm puny dins del cor:
el pare i la mare
no estan mai d'acord;
si un diu una cosa,
l'altre la desfà.
Si un plora, l'altre
ja es posa a cantâ.
Tots dos quasi em peguen
veient ma tristor;
—què tens?, sols gemegues,
—ni que fossis bort—,
m'han dit, no veient ne
la pena que'm fa
sentí les baralles,
no poguent parlâ,
per dir-los, joiosos,
els fills de tothom,
perquè, aixís, els pares
són tots els del món,
alguns d'alegries
bé en deuen donar,
i alguns que s'estimin

s'hi poden trobar.
Mes tots dos, vosaltres,
em doneu tristor,
quasi so sé riure,
mes sé qu'és el plor...
El pare i la mare
han endevinat.
per fi, el que em callava!
Tots dos s'han besat.
I avui l'alegria
per mi omple el món,
¡que trist que deu ésser
ser fill de tothom!

CONSELLS ALS PRESUMITS

Quan tu ja siguis vell, no vulgues presumir-ne
fent de jove graciós, ardent i apassionat;
que fa tristesa al cor, per no dir que fa riure
donant certa amargor, si algú se n'ha adonat.
Sigues polit, correcte, amb roba que t'escaigui,
elegant i seriós, segons la teva edat,
i veuràs que hi ha dones que esperen ton somriure
Coneixent tu aleshores que encara has'agradat.
I guarda dins ton pit el genit i tristesa...
Perquè tothom en fuig del qu'és malhumorat.
I sempre fes te càrreg de què la juvenesa
sols pensa en divertir-se, i a tu ja t'ha'passat.
I així per tot on vagis hi portaràs bonança;
la teva companyia ja mai destorbarà.
I quan a la fi et moris, deixaràs enyorança
i la teva memòria dels teus no es borrarà.

L'AVI HA MORT

L'avi ja ha mort, no fa pas gaire estona.
Els néts, amb tristesa, l'han besat.
i els fills li han comprat una corona
de les més bones i cares que han trobat.
Els servidors cap baixos conversejien
de la falta que'l vell a tots farà.
i per encàrrec del mort, ells reparteixen
l'almoïna que als pobres va deixar.
Mes hi ha un ser que plora i no enraona,
que no s'aparta un sol moment del mort;
aquest ser tan trist, és una dona
que el dol de la roba el porta al cor.
Es la companya de la seva vida,
que ha compartit amb ell goig i dolor;
és l'avia, que ningú ja s'en adona
i el sentiment de la qual és el més fort.
De sopte, d'amagat, al mort s'acosta,
li fa un petó, i així li diu després:
—sense tu no trigaré ja gaire a ser-ne morta,
i aleshores, sí: no ens separarem mai més!

NINGU M'ESTIMA

Com passa lo temps!
Ja m'he fet un home,
avui, com m'ho creia,
he caigut soldat.
Al pare en saber-ho
l'he vist entristir-se;
si l'havés vist la mare
com vera plorat!

Mes, jo, com del poble
fa temps que sóc fora,
que per aprendre ofici
van dur-me a ciutat,
com ningú em recorda,
ni ningú m'enyora,
ja ser lluny de casa
m'hi só acostumat.

No'm fa res la guerra
ni la mort m'espanta;
fê una cosa o altra
a mi tan em fa.
La por de què em matin
no em fa pas tristesa.
El que ningú ho senti
això em fa plorar!

LA CEGUERA

No sentis dintre teu eixa tristesa
que amarga del teu nom tota la glòria.
La ceguera, dels ulls me n'ha fet presa,
mes no ha pogut emportar-se'm la memòria.
I així dins d'eixa nit encara'm queda
ton record respladent de gran bellesa
i et veig embadalit com temps enrera
admirant més i més ta gentilesa.
I quan el temps mustigui ta hermosura
jo t'hi veuré igualment dintre la fosca
i no sentiré mai eixa amargura
que quan els cors són vells, ¡tan tristament s'hi posa!

ESTRELLA D'AMOR

Hi ha una estrella a dalt del cel,
que crec que em mira:
llampegueja el seu llumet
i fins veig que em fa l'ullet
i baix em crida.

Jo un nom de dona li he dat,
i com mai al seu costat
podré trobar-me,
li envio mils de petons
embolquellats d'il·lusions,
per consolar-me.

Mes quan la fosca s'estén,
brama el mar i xiscla el vent,
crec que m'enyora,
que estenent-se la foscó
de la pluja amb la remor
sembla que plora.

Mes quan la pluja ha passat
i el cel és tot estrellat,
¡quina alegria!

Ella deu dí el que dic jo:
que duri la serenô,
i trigui el dia.

L'HIVERN

L'estiu se'n va; tot són despulles.
Ja les glassades maten les flors.
Els pobres arbres mancats de fulles
no tenen ombra, ni ocells, ni olors.

L'hivern arriba com mal artista,
el vent el xiula, puix ningú el vol;
la terra, tota, que n'és de trista;
plans i muntanyes, tot, vesteix dol.

De nostra vida la primavera
fui molt depressa i els seus records
deixen a l'ànima la sola i vera
dolça memòria dels temps millors.

L'estiu ens ompla de foc les venes;
tot en son somnis, tot és florit;
molts d'aquells somnis moren apenes
en caure el dia i entrar la nit.

De melangia, com d'enyorança,
s'omplen els dies de la tardor.
Ja veiem morta nostra esperança;
les neus s'acosten, ¡quina tristor!

L'hivern ja arriba sens fer-ne fressa.
Les hores bones passen volant.
Nostre cap negre ja n'és sa presa,
sense adonant-se'n s'ha tornat blanc.

REVELACIO

Si és cert que m'has estimat, com tu m'ho dius,
i aquest amor ha sigut tota ta vida,
no vas dir-m'ho allavors i ara m'ho escrius...
quan la joia del cor ja ha pres fugida.
Les il·lusions d'aquell temps tenien ales
per volar fins al cel amb goig sens mida,
o baixar fins l'infern, si m'hi esperaves.
Mes avui dins del cor res fa florida;
l'hivern per tots dos, a poc a poc s'acosta,
i encara que n'és lluny, sabem qu'ens crida
que la tardor del cos no dura gaire,
i es viu sols de records, quan la tardor arriba!

CANT D'AMOR

La mare quan em criava,
em deia petit tresor!...
I dolsament em bressava
curull de tendresa el cor.
Després va morí el meu pare,
quan jo era un homenet,
i la pobra de la mare
quasi cada nit vetllava
morta de son i de fret.
Vetllava per mantenir-me,
perquè a mi no'm faltés res,
i cantant baix, treballava
tement que jo'm despertés.
Amb el sofriment somreia
dissimulant la tristor,
i amb el seu cant, ella creia
que jo no veia el seu plor.
Mes quan vaig ésser gran, sens guia,
fort el braç i brau el pit,
vaig dir-li, —Oh, mare mia!
Vostre treball ja ha finit...
Vull que canteu d'alegria,
sense angoixa, sens temor,
per fi m'ha arribat el dia
de tornar-vos vostre amor.
I agafant-la entre els meus brassos,
també'm vaig posar a cantar
la cansó que ella em cantava,
en aquell temps tan llunyà...

NO'NS VEUREM MAI MÉS

Quan llegeixis eixa lletra que t'envio
amb els ulls plens de plor,
seré lluny, vers l'infinít que somnio
per calmar mon dolor.
No'ns veurem mai més, ni en l'altre vida,
que tot en mi hò has mort.
Has marcit mon ànima aflagida
i has l lensat el meu cor.
Però pensa que com jo vaig estimar-te
ningú t'estimarà;
que poguent me venjar, bo i enganyant-te,
no et vaig voler enganyar.
Que han posat als meus peus una fortuna
per una nit d'amor,
per una nit d'amor, tan sols per una...
i tu no hi dons valor.
Mes quan tornis estimar a una altra dona
i els ulls acluquis per millor gosà,
la dolcesa d'amor que jo vaig dar-te
a mi et retornarà.
I quan besis amb passió la seva boca
hi trobaràs recança i amargor...
I sentiràs llavors l'enyorança
de totes les ja mortes nits d'amor...

LA DONA PROSA

Quan tu'm vas dir que m'estimaves,
quina alegria em vas da! quina alegria!
Quantes il.lusions hi vaig somniar hi,
que de probes d'amor ja mai finides.
Jo'm deia: ell serà meu, jo, tota seva.
En el món no hi cabrà la nostra ditxa.
Quin desengany que vas donar-me!
Gairebé fou un somni la mentida.
Jo, que tot ho veia amb entusiasme,
que hauria donat per tu la meva vida,
vaig trobar en tu tan sols a l'home
que abans de fer un petó, primer ho medita,
perquè diu que a la pròpia, a la de casa,
no és prudent avesar-la a les caricies.
El meu cor has glassat amb la glassada
que sense miraments el teu li envia.
Del pensament m'has mort les ales
i fins a l'esperança has posat fita.
De mi n'has fet la dona prosa,
que no somnia amb res, i res desitja:
que menja i beu sense heuren compte,
i tot ho classifica.

POBRE DEL QUE NO ESPERA

Serva dintre el teu cor una esperança
de totes les il·lusions amb què has somniat.
Que pobre del que no espera! L'enyorança
li dóna l'eterna soletat.

L'esperança en el cor fa sortir ales
per volar molt més lluny que el ver amor,
qu'és de l'esperit l'essència tan preuada,
com la que guarda el càlzer de la flor.

Espera, doncs, i ferm avança
i apartaràs de tu lo més feixuc.

Aixeca els ulls al cel, ten confiança;
si lluites sense fe, seràs vençut.

TRIST RECORD

Guardo el record d'un petó
que ha omplert per sempre ma vida.
Trista i suprema il·lusió
que mai es mor ni s'oblida.
Una dona va passar
com fulla que el vent s'emporta,
d'ella em vaig enamorar,
i un sol petó li vaig dar,
morint-se, gairebé morta.
Mes aquell únic petó
va ser tot un món que acaba....
i eternitat del dolor,
que en perdre-la començava.



FANAL DEL VESPRE

Lluna blanca, trista i solitària,
que il·lumines a voltes les tenebres,
tan suau és la teva lluminària,
que confons fins el brill de les estrelles.
Dins l'ànima li dones l'enyorança
a qui per un amor llunyà sospira,
i fas néixer en el cor una esperança
en el que no mira enrera, i endavant sols mira...
Diuen, oh lluna, que camines morta!
Si la mort és així, beneït sia
el jorn que del món passi la porta,
tenint-te a tu tant sols per companyia.
Besat per eixa llum que m'aconhorta,
deixaré sense recansa aqueixa vida,
i donant amb tú l'última volta
gosarà mon esperit, d'un goig sense mida.

EL VENTALL

Oh, ventall, aparta de m'aimada
les idees de pena i desconhort,
i amb el vent suau de t'alenada
diga-li ben baixet el meu amor.
Diga-li que'l meu cor ja mai l'oblida,
que ella també no em deixi d'estimâ
i que quan siga amb mi per sempre unida,
un cel d'amor la terra es tornarà.
I agrait del missatge què puc dar-te?
Un altar per posar-te jo et faré,
recordant els treballs que vaig donar-te
quan fores tu el meu missatjer.

L'ENVELAT

Les aranyes enceses, vidriades;
els domassos, penjats, de tota mena;
cortinatges marcits, com una ofrena
de records i grandeses esfumades.
L'alfombra de colors quasi indecisos,
mig borrats pel refrec de les petjades,
de gent, que tot ballant ja són felissos,
no sentint-se ni l'ànima cansada.
Xerrameca de veus que el ball omplena;
rialles i esperances, gran quimera
pel pervindre boirós que'l fi ens espera:
això és l'envelat, que tot ho bressa.
La joventut hi balla esbojerrada,
i els vells se'ls miren amb tristesa,
recordant la seva joventut passada.

PER UN PETÓ

Per un petó donat dins del mistèri
d'una nit sense lluna, sense estrelles,
sentint udolar el vent per l'hemisfèri
emportant-se el record de penes velles;
mirant-te sense veure't m'estimada,
mes sentint-te estremir entre els meus brassos,
ubriagat pel perfum de t'alenada
i lligat dolsament de ideals llassos.
daria sens recansa, sens pensar hi,
la vida, la joventut, fins l'alegria
de tot el que en el món pogués gosar hi.
Que aquest petó fruit dins les tenebres,
seria tot un món de poesia...
D'amor l'excelsitut, ma dolça aimia...

RETROBANÇA

Qui em tenia de dir que al retrobar-la
no bategués el meu cor com temps enrera,
que sense cap il·lusió pogués mirar-la
i que aquell nostre amor va ésser quimera.
Quimera de joventut dolça i formosa
que ens va fer somniar un món plè d'alegria.
Il·lusió d'un moment que quan es gosa
dura tant com les flors, només que un dia.
Nostres mans un moment varen trobar-se.
Nostra boca un moment sols va somriure,
els ulls sense emoció varen mirar-se
i un adéu fins mai més degueren dir-se...
I han passat anys i més anys des d'aleshores
i no sé si s'ha mort o viu encara,
més avui que sóc vell, sent i somnia
l'ànima recordant com si fos ara
aquella joventut plena de joia,
aquell temps ja passat de primavera.
Si no em va fer il·lusió haver-la trobada
avui ploro recordant el temps enrera.

JOVENTUT

Un noieta molt blanc i ros
i una noieta eixerida
donant-se tots dos les mans
se n'anaren cap a fira.
El noieta molt galantment
va i li compra una joguina.
Ella somriu tendrament
i una besada li tira.
Ell li diu: quan seré gran
si tornem anar a fira
molt més bó serà el present
que aquesta pobra joguina.
Jo igualment l'estimaré
diu ella, en que més bó sia,
que per mi el què més val
és lo molt que tu m'estimes.

QUAN NO S'ESTIMA ENCARA...

Vermella com la rosella
la cara se t'ha tornat
quan fixament t'he mirat.
I quan m'has mirat tu a mi,
per fer contrast al color
tot groc m'hauré tornat jo.
Diu que quan se sent amor
la sang aflueix al cor
i quan no s'estima encare
aflueix tota a la cara.

ENYORANÇA

Sense tu la meva vida
és un jardí sense flors,
és el mar sense bonansa
i la nit sense clarors.
L'ànima meva està trista
que res la pot alegrâ,
si no tornes, dolça aimia
la enyorança em matarà.
Diuen que el signe quan canta
sent la mort que es va apropant
si no'm tornes l'esperança
com del signe és el meu cant.
El signe plega les ales
quan es sent qu'es va a morir
i a mi els brassos em decauen
sentint-te tan lluny de mi.

EL VER AMOR

El meu amor és d'aquells
que difícilment oblida
que s'arrela dins del cor
i dura tota una vida.

La dissort no el fa minvà
ni la fortuna el canvia,
fins quan m'arribi la mort
en ma tomba destenyida.

Les flors que allà naixeran
seran del cor la florida.

Si tu el vols tot serà teu
per sempre més, vida mia,
que el que estima amb ver amor,
el ver amor no s'oblida.

LA NÀIADE AL POETA

Cant

Vina amor meu. Entre els meus brassos
hi trobaràs la vera poesia,
i un gosà etern. que aqueixos llassos,
són el què el teu cor vol i el meu somnia.
Vina. no tardis, que t'espera
l'ànima misteriosa i entristida,
plena d'ilusions, voluptuosa,
per gaudir amb tu l'essència de la vida.
Les passions dels homes miseriosos
que creuen l'ideal, bella mentida!
Tenen el cor glaçat, l'ànima morta,
el món els veu passar i al fi els oblida.
Tu no n'ets estimat, d'aquesta mena.
vina doncs amb mi que el geni et crida.
Jo sóc l'amor, la gloria i l'esperança,
sóc l'immortalitat ja mai finida.

RECORD

Granada la patria meva
la dels jardins plens de flors,
la terra de mes tristeses
i de tots els meus amors,
diga-li a n'ell que l'enyoro,
que mai el podré oblidà,
que lluny d'ell moro de pena
i no faig més que plorà.

L'ORFANET

Ja toquen les campanes
el toc de l'oració.
El sol se'n va a la posta
quin fret i quina por.

La mare meva és morta,
el pare així m'ho ha dit
quan ell me l'ha ensenyada
estesa sobre el llit.

Baixet jo l'hi cridada
—mare vull venir amb vós,
jo vull anà amb la mare...—
mes ai, no m'ha respost.

Cada vespre a la cambra
abans de ficar-me al llit
resem a Déu, em deia
que ens dongui bona nit.

Que mai ens desampari
perquè l'estimem molt...
avui quina tristesa
tenir que resar sol.

I al bell peu de la porta
oblidat l'orfanet
al toc de les campanes
s'adorm mig mort de fred...

A ELL

La vida sense tu
són les tenebres;
és terra sense flors.
mar sense bonança.
Es un gorc sense fons
que dóna febres,
és el cor arraulit
plé d'enyorança.
La vida sense tu
ni sols és vida,
és el desitj etern
que mai s'atansa,
és veure el cel de lluny
on mai s'arriba,
és l'infern que retruny sense esperança.

L'ENVEJA

Una dona guapa
sempre és presumida
quasi sempre és tonta
i no serveix per res.
Mentres és soltera
si algú se la mira
ja el creu desseguida
un pretendent més.
L'home que s'hi casa
sí que l'ha fet bona.
aquella hermosura
l'ha ben enganyat.
Tothom s'enamora
de la seva dona
i com coqueteija
el fa un desgraciat.
Tot això que us conto
ho va dir una lletja,
una pobre noia
d'un lleig pronunciat,
que per més que faci
s'ha quedat soltera
restant per merèixer
fins l'eternitat.

RECORDS D'ESTUDI

Si quan ja grans recordem de nostra vida
aquell col·legi que ens feien anar
i les lliçons que ens costaven tan d'aprendre
i ens privaven gairebé sempre de jugar,
i aquelles hores d'estudi interminables
en que no podiem ni sols enraonar,
mentres xisclaven al lluny les orenetes
i com elles teniem ganes de volar,
hi ha algú que encara hi tornaria?
Jo us juro que no hi voldria pas tornar.
Quan baixava tot brincant l'estreta escala
i em trobava al carrer quin respirar!
Corria amunt... i avall corria...
fent els brassos com ales bategar.
i sentint-me ben lliure l'alegria
que gaudia allavors ja fóra en va
que volgués gaudir-la amb altra cosa,
com aquella mai més em comprendrà.

LA SEVERITAT

La virtut sempre espera recompensa
per tota abnegació que al bé ens inclina;
pel goig que li dóna la consciència
de tot el gran i hermós que la domina.
El vici, ben mirat, no té cap culpa,
és com un esguerrat que a tots fa pena,
va néixer dolent, el mal el cor li omplena
i com ell no s'ha fet, bé té disculpa.
En els moments més tràgics de la vida
es presenta a la gent tal com és feta.
A voltes la virtut també s'oblida
de tot el bé que ha fet dolça i discreta,
i el vici en un moment de bogeria
portat per l'alegria o la tristesa
reb la guspira d'amor que'l cel li envia
i sent la sublimitat de la grandesa.
A l'una tothom la reb amb cortesia,
de l'altra tothom s'allunya i se'n aparta
dient que Déu ens guardi i Déu hi sia
i ens lliuri de cometre tota falta.
I la falta més gran, si es té consciència
és no donar la mà al que ho necessita
per aixecar-se del fang que n'ha fet presa
i ensenyar-lo a volar sense cap fita
que marqui la severitat per alguns compresa.

T'ESTIMO I NO T'HO SE DIR

No et sé dir coses gracioses
com et diuen els demés.
ni sé escriure en vers per dir-te
el molt bonica que n'ets.
Però sé que jo t'estimo.
que el meu amor serà etern,
sé que et podré fer ditxosa
i això sí que ho sé ben cert
que si mai t'arribo a perdre
no podré estimar mai més.

MISTERIO?

¿Qué es la gloria? Una ilusión.
¿Y el amor? Dicha mentida,
placer, dolor, sueños son
que acaban con la razón
cuando se acaba la vida.
¿En dónde está realidad?
En los brazos de la muerte.
¿Y no hay eternidad?
Sí: hay una eterna igualdad
que en polvo a todos convierte.
¿Y hay paraíso? También.
El paraíso es la dicha
de no sufrir la desdicha
y no sentir mal ni bien.
¿Y hay infierno? Sí, en verdad,
el infierno es el mundo
con este fango inmundo
que llamamos sociedad
y que hunde cual turbión
en su lodo malo e insano
honras mil sin compasión
con justicia o sin razón
porque es el infierno humano
perverso, vil y cruel.
Galeoto de inmundicia
que prostituye con él
lo más grande puro y fiel
creyéndose hacer justicia.

PRIMER AMOR

Era mi amor cándido y bello,
puro como el maternal cariño.
era el primer destello
que arrojaba el corazón de un niño.

Nació en la cuna. En mis leves sueños
le vi volar y cual mariposa
que vuela entre flores
y escoge la más hermosa
por confidenta de sus amores,
mi amor, la escogió a ella
por confidenta del alma mía.
Y cual las flores,
la confidenta de mis amores
vivió un día.

A su muerte lloré como se llora
por primera vez en este suelo,
y hubiera querido, a la nueva aurora,
con mi llanto poder subir al cielo.
Las ilusiones todas, con ella ¡Ay! se sepultaron.
sólo en mí quedaron las pasiones
y el recuerdo de dichas que pasaron.
Recuerdo seductor, tranquilo y santo,
recuerdo que vivirá mientras viva,
recuerdo que me recuerda con su encanto
mi dulce hogar y mi ciudad nativa.

Porque mi amor, cándido y bello,
puro como el maternal cariño,
fué el primero y último destello
que arrojó mi corazón de niño...

PRUEBA DE AMOR

Hice ver que la olvidaba
porque no pensara en mí,
fué la prueba que la amaba
más grande que yo le dí.
Perdí la hacienda, el dinero,
pobre quedé sin haber,
sólo el ser un caballero
no lo he llegado a perder.
Quería hacerla mi esposa
dándole dicha y amor;
ella es buena y es hermosa
y yo soy hombre de honor,
porque me dió la palabra
de tan sólo amarme a mí.
Y si es que alguno pensara
que la mía no cumplí
en lo más hondo del alma
siento un inmenso pesar,
vivo sin dicha y sin calma
por no poderla olvidar.

ENTRE TINIEBLAS

Deja que bese dulcemente
tus rizos rojos de color de fuego,
que fueron un día mi tormento;
que admire en sueños tus hermosos ojos
ya que no los puedo ver por estar ciego.
Mi estrella en tinieblas sumergida,
mis ojos ya sin luz y ya sin calma
han hecho un desierto de mi vida
en donde perderse hasta mi alma.
Mas, los que esta tristeza no han sentido
y ven como el curso de los años
todo lo destruye o lo estropea,
qué pena debe dar ya lo perdido.
La mujer que fué hermosa y hoy es fea,
marchitada por la vejez, hasta la idea
de aquella hermosura que ha tenido
y los hombres han dado ya al olvido.
Y yo te recordaré joven y hermosa,
más hermosa que todas las mujeres,
suave como el capullo de una rosa.
Esta es la ventaja que tenemos
entre tanto dolor los pobres ciegos:
Recordar lo que hemos visto y ya no vemos.

LA ORGIA

Cuando arrojes la flor que te embellece
cansada del baile y de la orgía.
deja que la recoja y que la bese
y amargamente de pesar sonría
y recuerde, aspirando su perfume,
tu perdida virtud, mi amor perdido.
gozando en el pesar que me consume,
olvidando lo de hoy por lo que has sido.
Y quizá al amodorrarme el sueño
al perfume de esta flor marchita
soñaré que de ti soy único dueño
gozando de una vez dicha infinita.

INDEX

	Pàg.
La pàtria	5
L'ànima es ven?	6
Per oblidar	7
Santa alegria	8
Consells als presumits	10
L'avi ha mort	11
Ningú m'estima	12
La ceguera	13
Estrella d'amor	14
L'hivern	15
Revelació	16
Cant d'amor	17
No'ns veurem mai més	18
La dona prosa	19
Pobre del que no espera	20
Trist record	21
Fanal del vespre	22
El ventall	23

L'envelat	24
Per un petó	25
Retrobança	26
Joventut	27
Quan no s'estima, encara.. . . .	28
Enyorança	29
El ver amor	30
La nàiade al poeta	31
Record	32
L'orfanet	33
A ell	34
L'enveja	35
Records d'estudi	36
La severitat	37
T'estimo i no t'ho sé dir	38
Misterio?	39
Primer amor	40
Prueba de amor	41
Entre tinieblas	42
La orgía	43



Consorci d'Entitats de Recerca

Servei de Biblioteques
Biblioteca d'Humanitats

DONATIU

JORDI
CASTELLANOS